

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Det foreliggende Lovforslag er udarbejdet paa Grundlag af de Udkast til Ansættelses-, Lønnings- og Pensioneringsbestemmelser for Teatrets og Kapellets Personale, som bleve udarbejdede af den Kommission, der i 1893 blev nedsat til Drøftelse af forskellige Forhold vedrørende det kgl. Teater og Kapel. Denne Kommission delte sig i et Flertal og et Mindretal, der hver udarbejdede sit Udkast. I Hovedtanken, nemlig at der søges skabt en heldigere Form for Personalets Ansættelsesmaade og Lønning, samt at der indføres en Pensionering af dette Personale, hvorved man tør vente, at navnlig de bethdeligere Kræfter knyttes varigt til Teatret, var Flertallet og Mindretallet enige. Uoverensstemmelserne kom derimod frem ved Sagens økonomiske Udførelse, idet Flertallet nærrede overvejende Betænkelse ved, efter at Lønningskontoen ved Kommissionens Initiativ i Finanssaarene 1895—96 og 1896—97 er bleven nedsat med et aarligt Beløb af c. 20,500 Kr., at bringe hyderligere væsentlige Reduktioner paa denne Konto i Forslag, medens Kommissionens Mindretal ansaa det for gørlikt og, særlig under Hensyn til de forøgede Bidrag til Pensionssonden, som Kommissionens Forslag paalægger Teatret, for nødvendigt at foretage endnu nogen hyderligere Indskrænkning.

Begge Forslag gaa, hvad de kunstneriske Kræfter angaar, med hvilke Teatret virker, ud fra den Opfattelse, at disse Kræfter ikke blot maa være til Raadighed i et saadant Antal, som Løsningen af de kunstneriske Opgaver kræver, men at der ogsaa maa bydes dem saadanne Vilkaar i økonomisk Henseende, som staa i rimeligt Forhold til det Arbejde, der kræves af dem, og som tillige ere saadanne, at de tør ventes særlig at knytte mere fremragende Kræfter varigt til Teatret. I denne sidste Henseende er der under de nuværende Konkurrenceforhold en Fare, som ikke tidligere i den Grad forelaa, og hvorimod Teatret bør værnes, hvis der ikke skal udvikle sig en hidtil ukendt Løshed i Forholdet og en Bøkslen i Personalet, som man ikke kan ønske forplantet til Nationalscenen.

I saa Henseende maa man særlig, hvad det sceniske Personale angaar, have sin Opmærksomhed rettet paa den med Teatret konkurrerende private Teatervirksomhed i Hovedstaden. Meget ofte vilde denne kunne byde

og være tjent med at byde Kræfter ved det kongelige Teater økonomiske Vilkaar, i alt Fald for en Tid, som langt vilde overstige, hvad der kan bydes dem ved det kongelige Teater.

For Kapellets Vedkommende gælder et lignende Hensyn. Erfaringen har vist, at ikke saa netop af dets betydeligste kunstneriske Kræfter have taget Ansættelse andetsteds, her og i Udlandet, fordi de følte sig brøstholdne ved det forholdsvis ringe Bederlag, de oppebare som Kapelmusikere. For Kapellets Vedkommende maa der tillige tages Hensyn til det omfattende og opslidende Arbejde, der ofte kræves og maa kræves af dets Medlemmer, som bl. a. maa deltage i et betydeligt Antal Prøver uden for deres Virksomhed paa Teatret om Aftenen, samt til, at dette Arbejde, som de af Kommissionen foretagne Undersøgelser have vist, i Alarenes Løb er tiltaget betydelig, ligesom det nu hyderligere er vokset ved de indførte Søndags- og Eftermiddagsforestillinger. Ved disse have, som det maa erindres, Kapellets Medlemmer ikke et til Skuespillernes forøgede Jevindtægt svarende pæfuntært Bederlag. Ledet af disse Betragtninger har Kommissionen anset det for rigtigst at opgive den tidligere fremsatte Tanke om en betydeligere Reduktion af Kapellets Lønninger som baade uretfærdig og skadelig for Teatret.

Ved at holde den samlede Lønningssum (Honorarerne indbefattede) omtrent paa dens nuværende Størrelse, uden hyderligere væsentlig Reduktion, kan imidlertid ikke det Maal naas, som ovenfor er berørt, at skabe Personalet en saadan Stilling, at Teatret beskyttes mod idelig Bøksling i Personalet. Den Løn, Teatret kan byde med denne Sum, vil dog ofte være langt mindre end den, der kan tilbydes af Privatteatrene. Kommissionen har derfor, ved Siden af faste, men forholdsvis bestedne Lønninger, der dog kunne forhøjes noget ved Hjælp af Honorarkontoen, saavidt denne kan strække til, maattet tænke paa andre Veje til at naa Maalet. Det er et vel ordnet Pensioneringsvæsen, man i saa Henseende har fundet at maatte lægge Hovedvægten paa, tildels i Forbindelse med den Sikkerhed, som ligger i Ansættelsesmaaden.

Det er den nærmere Ordning af disse tre Forhold — Lønningen, Pensioneringen og Ansættelsesmaaden —, som det foreliggende Lovforslag bestæftiger sig med.